

Közös tanúságtétel

Ebben a hónapban fejeződik be a reformáció jubileumi esztendeje. Érthető, hogy a legtöbb rendezvényre a „Luther-városban”, Wittenbergben került sor, hiszen az 1517-es esztendő Luther Márton 95 tézisével húzott egy olyan történelmi határvonalat, amely meghatározóvá lett a keresztény egyházak és egyházi közösségek életében. Az idei évforduló immár az ötödik kerek százéves jubileum, amely azonban teljesen más légkörben zajlott, mint az eddigiek. A felekezeti elhatárolódást, sőt ellenségeskedést felváltotta az ökumené, a kölcsönös kiengesztelődésre való törekvés. II. János Pál pápa az *Ut unum sint* enciklikában XXIII. János szavát idézte: „Ami bennünket egyesít, sokkal erősebb annál, ami minket megoszt”. Majd hozzátette: „A keresztények sokszorosán széttöredezett, hosszú történelme rendeződni látszik azáltal, hogy az egység forrása, Jézus Krisztus felé törekszenek.”

Lehetetlen néhány sorban számba venni az összes programot, isztentiszteletet, megemlékezést, kiállítást, konferenciát, pályázatot, amely a reformáció német szülőföldjén végbement. Közös vonásuk azonban, hogy — néhány elszórt kritikus elhatárolódást leszámítva — a német lutheránus egyházak a katolikus egyházzal szoros együttműködésben rendezték meg őket. Nemcsak a központi rendezvényeken mutatkozott ez meg, hanem az egyházmegyék, sőt az egyházközségek, gyülekezetek szintjén is. Közösen indították el „az emlékezet gyógyítása” mozgalmat, törekedve arra, hogy előítéletektől mentesen tárják fel a reformáció valós történetét, annak minden pozitív eredményével és negatív következményével együtt. Közösen tartottak bűnbánatot a múltban elkövetett hibákért, „megbocsátva egymásnak és bocsánatot kérve egymástól”, és kötelezték magukat a belső megújulásra az „ecclesia semper reformanda” szellemében. Közösen keresték meg a közös gyökereket, visszanyúlva az evangéliumi eredetig, a másfélezer éven át közös hitvallásig. Közösen folytattak dialógust az egyházakat még elválasztó tanbeli kérdésekről a megigazulás tanáról 1999-ben elfogadott *Közös Nyilatkozat* alapján: „Közös a hitünk, hogy a megigazulás a Szentháromság Isten műve. Az Atya elküldte Fiát e világba a bűnösök üdvösségére.” Közös összefogással igyekeznek az emberiség szolgálatára lenni egy igazságosabb és testvériesebb világért, megőrizve függetlenségüket a politikai hatalomtól.

A megemlékezések során egyre határozottabban körvonalazódott a vágy, hogy ez a jubileumi esztendő világszerte legyen Krisztus-ünnep, amelyen az összes keresztények közösen tanúságot tesznek Jézus Krisztusról, a világ megváltójáról. Sürgetően fontos ez a szekularizálódó Európában, a többi vallásokkal folytatódó párbeszédben, talaját veszített, globalizált korunkban.